

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 291/2016-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 4. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina pod č. k. 18 R 1/2015-522 z 23. novembra 2015, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 291/2016-18 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 R 1/2015-522 z 23. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril a oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom. Predseda okresného súdu sa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 18. júla 2016 odvolal na vyjadrenie sudcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]), ktorý napadnuté rozhodnutie vydal a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Z priloženého vyjadrenia [REDAKOVANÉ] vyplýva, že:

- postup sťažovateľa je zjavne účelový, pretože sťažnosťou napáda napadnuté uznesenie, ktorým došlo ku konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie, a nie opatrenie predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprR 698/2015 z 29. júna 2015 (ďalej len „opatrenie“), ktorým došlo k zmene zákonného sudcu z [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]) na [REDAKOVANÉ], t. j. že sťažovateľ napáda až rozhodnutie, ktoré je pre neho negatívne, pričom predchádzajúce rozhodnutie [REDAKOVANÉ], ktorým bola povolená reštrukturalizácia sťažovateľa, ponecháva sťažovateľ bez povšimnutia,

- prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia ústavným súdom nastoľuje právno-teoretickú, ale aj praktickú otázku, či by sa vec vrátila do pôvodného reštrukturalizačného konania, ktoré by však práve vo svetle vyhovujúceho rozhodnutia ústavného súdu bolo vydané nezákonným sudcom,

- časť C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015 – výnimky z náhodného výberu pre oblasť konkurzu a reštrukturalizácie (ďalej aj „rozvrh práce“), podľa ktorej „*Ak napadne návrh na konkurz (alebo reštrukturalizáciu) a vec nie je právoplatne skončená,*

návrh na reštrukturalizáciu (alebo konkurz) a všetky s tým súvisiace procesné návrhy, vrátane návrhu na oddĺženie, týkajúce sa toho istého dlžníka sa pridelia jednému a tomu istému sudcovi.“, je odzrkadlením zásady jeden dlžník = jeden sudca, ktorá má napomôcť celkovej (odbornej a časovej) efektívite v procese rozhodovania určitého druhu súdnych konaní a zároveň zabrániť špekulatívnym postupom zo strany dlžníkov spočívajúcim v snahe vybrať si svojho zákonného sudcu podávaním opakovaných návrhov (a späťvzatí návrhov),

- citované ustanovenie časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu bližšie nepojednáva o tom, „... akou procesnou formou, ako dlho či koľkými rozhodnutiami mal sudca rozhodovať v konaní, ktoré predchádzalo aktuálne podanému návrhu na konkurz či reštrukturalizáciu“,

- v čase, keď [REDAKOVANÉ] vyslovil nesúhlas s postúpením veci z Okresného súdu Bratislava I, t. j. v čase, keď predseda okresného súdu vydal opatrenie o zmene zákonného sudcu, nebolo ešte Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Ncb 14/2015 o nepríslušnosti okresného súdu, a preto bolo namieste aplikovať výnimku z výnimky z náhodného výberu pre oblasť konkurzu a reštrukturalizácie podľa časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu,

- v prípade, ak by krajský súd v konaní pod sp. zn. 41 Ncb 14/2015 o nepríslušnosti okresného súdu rozhodol, že nesúhlas okresného súdu s postúpením veci z Okresného súdu Bratislava I nie je dôvodný, hrozil by stav, keď o veci jedného dlžníka (sťažovateľa) by rozhodoval v konkurznom konaní [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a v reštrukturalizačnom konaní [REDAKOVANÉ], čo by bolo v rozpore s časťou C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu,

- sťažovateľ správkyňi konkurznej podstaty neposkytoval potrebnú súčinnosť, miera uspokojenia veriteľov v prípadnej reštrukturalizácii bola nereálna a v skutočnosti nižšia ako v konkurze, veľká časť príjmov sťažovateľa bola odčerpávaná hotovostnými výbermi alebo poukazovaná v prospech spriaznených osôb a reštrukturalizačného správcu, čo znižovalo možný výnos veriteľov a sťažovateľ zákonného sudcu v priebehu reštrukturalizačného konania ani raz nenamietol,

3. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu porušovateľa doručenom ústavnému súdu 19. augusta 2016 reagoval na jednotlivé argumenty okresného súdu takto:

- k tvrdeniu, že sťažnosť sťažovateľa je výsledkom špekulatívneho postupu, pretože sťažnosťou nenapáda opatrenie, ale až napadnuté rozhodnutie, ktoré má pre neho negatívne účinky, uviedol, že opatrenie je síce rozhodnutím sui generis, no zároveň ide o rozhodnutie internej povahy, ktorým sa upravuje činnosť okresného súdu, pričom ako také neukladá povinnosti a nezakladá práva účastníkov konania. Sťažovateľ zároveň uviedol, že keďže opatrenia nie sú účastníkom konania žiadnym osobitným spôsobom oznamované, sú z dôvodu uvedenému v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vylúčené z preskúmavania pred ústavným súdom. Sťažovateľ zároveň uviedol, že *„Z hľadiska základných princípov právneho štátu by teda bolo neprimerané požadovať od účastníka konania, aby v každom štádiu konania či snád každý deň kontroloval postup súdu a nahliadanim do spisového materiálu či iným spôsobom zisťoval, či na základe interného pokynu, opatrenia či iného rozhodnutia obdobnej povahy nedošlo k porušeniu jeho práv, či vo všeobecnosti k porušeniu zákona“*,

- k správnosti aplikácie časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu uviedol, že nedošlo k splneniu podmienok pre aplikáciu časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu, pretože okresný súd v zmysle rozhodnutia krajského súdu, nikdy nebol príslušným súdom na prejednanie a rozhodovanie v konkurznom konaní sťažovateľa. Keďže na okresnom súde nikdy nebol podaný návrh na začatie konkurzného konania na majetok sťažovateľa, v súvislosti s konkurzným konaním nemožno hovoriť o *„... právoplatne neskočenej veci Sťažovateľa“*. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru sťažovateľa nepodstatné, v akom štádiu konania na krajskom súde o nepríslušnosti okresného súdu došlo zo strany predsedu okresného súdu v rámci reštrukturalizačného konania k vydaniu opatrenia,

- k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané nezákonným sudcom, takéto rozhodnutie trpí vadou, ktorú nemožno zhojiť poukazom na jeho vecnú správnosť alebo na následky, ktoré jeho prípadným zrušením zo strany ústavného súdu mohli nastať. Opačný prístup by totiž umožňoval, aby *„... v každom jednom prípade rozhodnutia vydaného nezákonným sudcom boli individuálne posudzované dôvody na jeho zrušenie, spočívajúce práve v jeho inak správnosti a zákonnosti, čo je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty“*.

4. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom trvá. Právny zástupca sťažovateľa navrhoval od ústneho pojednávania upustiť.

5. Vzhľadom na to, že predseda okresného súdu na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom trval, ústavný súd vykonal ústne pojednávanie 4. októbra 2016.

II.

6. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad, čo bezozvyšku platí aj pri interpretácii právnych noriem z oblasti konkurzu a reštrukturalizácie.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01). Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte (III. ÚS 46/04). Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu.

13. Ústavný súd je toho názoru, že základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi bytostne ovláda celé konanie všeobecného súdu vo veci konkrétneho účastníka. Rešpektovanie tohto základného práva v individualizovanom súdnom konaní tak determinuje nielen ústavnú akceptovateľnosť súdneho rozhodnutia ako zásadne *inter partes*

záväzného právno-aplikačného úsudku konajúceho súdu o predmete konania, ale aj ústavnú kvalitu samotného procesného postupu všeobecného súdu tvoreného jednotlivými procesno-právnymi úkonmi súdu. Naznačuje to už judikovaný právny názor ústavného súdu, podľa ktorého procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a napokon aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 116/06).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj právny názor, podľa ktorého je porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi spravidla relevantné vo vzťahu k posudzovaniu ústavnej akceptovateľnosti meritórneho rozhodnutia (III. ÚS 390/2010), a konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu má z hľadiska svojich právnych účinkov nepochybne meritórny charakter a je v zásade konečné.

15. Podstata sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy spočíva v aplikácii časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu, podľa ktorého: *„Ak napadne návrh na konkurz (alebo reštrukturalizáciu) a vec nie je právoplatne skončená, návrh na reštrukturalizáciu (alebo konkurz) a všetky s tým súvisiace procesné návrhy, vrátane návrhu na oddĺženie, týkajúce sa toho istého dlžníka sa pridelia jednému a tomu istému sudcovi.“* Z citovaného ustanovenia rozvrhu práce je zrejmé, že základným predpokladom pre aplikovanie výnimky z náhodného výberu pre oblasť konkurzu a reštrukturalizácie je skutočnosť, aby na okresnom súde nebola *„právoplatne skončená“* iná konkurzná alebo reštrukturalizačná vec týkajúca sa toho istého dlžníka.

16. Vzhľadom na to, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľa bol na okresný súd postúpený z Okresného súdu Bratislava I, dá sa konštatovať, že konkurzná vec sťažovateľa napadla na okresný súd, pričom bola náhodným výberom pomocou technických prostriedkov pridelená zákonnému sudcovi [REDACTED]. Následný argument sťažovateľa, že [REDACTED] vykonal jediný úkon spočívajúci vo vyslovení nepríslušnosti postúpenia veci na okresný súd, považuje ústavný súd za neopodstatnený.

Ústavný súd sa v danej veci stotožňuje s názorom okresného súdu, podľa ktorého časť C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu bližšie nešpecifikuje, „... *akou procesnou formou, ako dlho či koľkými rozhodnutiami mal sudca rozhodovať v konaní, ktoré predchádzalo aktuálne podanému návrhu na konkurz či reštrukturalizáciu*“. Z uvedeného pohľadu tak napadnutie konkurznej veci sťažovateľa na okresný súd (bez ohľadu na ďalší postup v danej veci) odôvodňuje aplikáciu výnimky upravenej v časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu, ktorá zodpovedá zásade jeden dlžník = jeden sudca.

17. Záveru uvedenému pod predchádzajúcim bodom tohto rozhodnutia zodpovedá aj skutočnosť, že opatrenie, ktorým došlo k zmene zákonného sudcu z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] v reštrukturalizačnej veci sťažovateľa, bolo predsedom okresného súdu vydané v čase pred právoplatnosťou rozhodnutia krajského súdu pod sp. zn. 41 Ncb 14/2015 o nepríslušnosti okresného súdu. V čase, keď predseda okresného súdu opatrenie vydal, konkurzná vec sťažovateľa na okresnom súde stále prebiehala, v dôsledku čoho bola zmena v osobe zákonného sudcu vykonaná v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a na základe neho vydaného rozvrhu práce.

18. Ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru v danej veci, podľa ktorej ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu, nezodpovedá prípad, ak zákonný sudca senátu, ktorému bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie, bol zmenený bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takejto zmeny neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami a doplneniami) (napr. IV. ÚS 479/2013). Keďže časť C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu upravujúcu výnimky z náhodného výberu pre oblasť konkurzu a reštrukturalizáciu bolo možné aplikovať vtedy, ak konanie, ktoré „*predchádzalo aktuálne podanému návrhu na konkurz či reštrukturalizáciu*“, pričom v čase vydania opatrenia predsedu okresného súdu konkurzná vec sťažovateľa na okresnom súde skutočne prebiehala, aplikáciu výnimky z náhodného výberu podľa časti C.2.2 rozvrhu práce okresného súdu v žiadnom prípade nie je možné považovať za „*zmenu bez splnenia zákonných predpokladov*“.

K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie

19. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. Právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinného v čase

rozhodovania okresného súdu]. Kým uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie voči dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Aj z dôvodu závažnosti dôsledkov zamietnutia plánu súdom zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta v tomto prípade s dvojinštančným konaním, keď proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí plánu pripúšťa právo podať odvolanie.

21. Ústavný súd sa už v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyjadril k charakteru reštrukturalizácie, ako aj k rozhodovaniu všeobecných súdov v reštrukturalizácii (napr. I. ÚS 200/2011, I. ÚS 311/2014, II. ÚS 455/2012). Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi (nepripúšťajú sa exekúcie či výkon zabezpečovacích práv [§ 114 ods. 1 písm. b) a c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.

22. Všeobecný súd pritom v reštrukturalizácii vystupuje ako strážca zákonnosti, ale aj spravodlivosti celého procesu reštrukturalizácie, pričom táto jeho úloha sa završuje rozhodovaním o potvrdení alebo zamietnutí plánu. Ústavný súd pritom už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010). Samozrejme, platí, že obsah pojmu spravodlivosť je autonómny, a teda rôznymi subjektmi vnímaný odlišne. To isté platí aj v posudzovanej veci, keď to, čo sa javí spravodlivé sťažovateľovi, sa nemusí javiť spravodlivým ostatným veriteľom či dlžníkovi. Najst' spravodlivú rovnováhu medzi

oprávnenými záujmami jednotlivých veriteľov v reštrukturalizácii nie je jednoduché. To však neznamená, že všeobecný súd môže na túto úlohu rezignovať a aprobovať riešenie, ktoré sa síce javí ako spravodlivé, avšak len vo vzťahu k jednému veriteľovi, prípadne viacerým veriteľom, pričom vo vzťahu k ostatným veriteľom (pohľadávok rôznej výšky a rôznych právnych dôvodov) objektívne nevykazuje črty spravodlivého.

23. Na účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu aj vo väzbe na citované judikátorne východiská sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie okresným súdom bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Práve naopak, rozhodnutie okresného súdu sa ústavnému súdu javí byť komplexným a zodpovedajúcim na všetky právne a skutkové okolnosti daného prípadu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2016